

KRÁLOVNÁ ANGLICKEJ DETEKTÍVKY

*Agatha
Christie*

LORD
EDGWARE
ZOMIERA

Agatha
Christie®

LORD EDGWARE ZOMIERA

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Miletičova 23, 821 09 Bratislava 2
E-mail: slovenskyspisovatel@slovenskyspisovatel.sk
www.slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedná redaktorka Darina Maláková
Tlač Kasico, a. s., Bratislava

Z anglického originálu Agatha Christie: Lord Edgware Dies preložila Diana Ghaniová.

Tento príbeh je vymyslený. Všetky mená, postavy, miesta a udalosti sú výplodom autorkinej fantázie alebo sú použité fiktívne. Akákoľvek podobnosť so skutočnými udalosťami, miestami a žijúcimi či nežijúcimi osobami je náhodná.

Na obálke a titulnom liste je použité oficiálne logo Agatha Christie.

This title was previously published as *Thirteen at Dinner*.

Lord Edgware Dies © 1933 Agatha Christie Limited.

All rights reserved.

Lord Edgware zomiera © 2017 Agatha Christie Limited.

All rights reserved.

Agatha Christie® Poirot® are registered trademarks of Agatha Christie Limited in the UK and elsewhere. All rights reserved.

Cover Design © Peter Brunovský 2017

Cover Photo © Shutterstock.com/Petar Paunchev

ISBN 978-80-220-1989-7

*Venujem
doktorovi Campbellovi Thompsonovi
a jeho manželke.*

DIVADELNÁ SPOLOČNOSŤ

1

Verejnosť má krátku pamäť. Vražda Georgea Alfreda St. Vincenta Marsha, štvrtého baróna z Edgwaru, ktorá vzbudila veľký záujem a rozruch, je už dávno vecou minulosti. Jej miesto zaujali novšie senzácie.

Môj priateľ Hercule Poirot sa v súvislosti s týmto prípadom nikdy otvorene nespomínal. Dovolím si tvrdiť, že to bolo v absolútnom súlade s jeho želaním. Jednoducho sa rozhodol, že v ňom nebude figurovať. Zasluchy si pripísal niekto iný, presne ako chcel. Okrem toho z Poirotovho svojrázneho osobného uhla pohľadu išlo o jedno z jeho zlyhaní. Zakaždým tvrdí, že na správnu stopu ho priviedla náhodná poznámka, ktorú utrúsil nejaký neznámy okoloidúci na ulici.

Nech to bolo akokoľvek, pravdu o prípade odhalil vďaka svojim schopnostiam práve on. Keby nebolo Hercula Poirota, pochybujem, že by sa niekomu podarilo dokázať páchatelovi vinu.

Preto mám pocit, že nadišiel čas, aby som zaznamenal všetko, čo o tej záležitosti viem. Poznám všetky podrobnosti týkajúce sa daného prípadu a rád by som podotkol, že tým zároveň splním želanie jednej výnimočnej dámy.

Často spomínam na ten deň, keď sa môj drobný priateľ prechádzal sem a tam po koberci vo svojej neveľkej, starostlivo upratanej obývačke a pritom nám majstrovsky zhrnul celý ohromujúci prípad. Svoje rozprávanie začnem presne tam, kde vtedy začal on: v londýnskom divadle v júni minulého roka.

Carlotta Adamsová bola v tom čase v Londýne stredobodom pozornosti. Rok predtým odohrala niekoľko popoludňajších pred-

stavení, ktoré dosiahli obrovský úspech. Tento rok mala za sebou trojtýždňovú sezónu a toto bol jej predposledný večer.

Carlotta Adamsová bola mladá, výnimočne talentovaná Američanka, ktorá sa špecializovala na krátke sólové skeče bez mejkapu a rekvizít. Zdalo sa, že dokáže s ľahkosťou rozprávať všetkými možnými jazykmi. Jej scénka zo zahraničného hotela bola vskutku nezabudnuteľná. Na javisku sa v jej podaní striedali americkí a nemeckí turisti, anglické rodiny zo strednej vrstvy, pochybné dámy, ožobráčení ruskí aristokrati a unavení diskretní čašníci.

Jej smutné skeče sa rýchlo striedali s veselými. Keď hrala ženu z Československa, ktorá zomiera v nemocnici, od dojatia nám stiahlo hrdlo, no o chvíľu sme sa už triasli od smiechu pri pohľade na zubára, ktorý pri práci priateľsky klebetí so svojimi obeťami.

Svoj program ukončila výstupom, ktorý nazvala: *Zopár imitácií*.

Aj ten zvládla veľmi dobre. Jej tvár aj bez mejkapu v okamihu nadobudla črty známeho politika, slávnej herečky alebo krásky z vyššej spoločnosti. Každá jej postava predniesla krátky monológ. Mimochodom, aj tieto prejavy boli pozoruhodne dobre premyslené a zdôrazňovali všetky slabé stránky každej postavy, ktorú si Carlotta vybrala.

Ku koncu výstupu napodobnila mladú talentovanú americkú herečku Jane Wilkinsonovú, ktorá bola v Londýne známa. Urobila to zasa veľmi šikovne. Hlúposti, ktoré vypúšťala z úst, vyslovovala s takým emocionálnym nábojom, až ste mali pocit, že každé slovo má nejaký hlboký a zásadný význam. Jej nádherne sfarbený a trochu zastretý hlas pôsobil priam omamne. Tie zdržanlivé, ale čudne veľavýznamné gestá, mierne sa hojdajúce telo, dokonca aj dojem pozoruhodnej fyzickej krásy – netuším, ako to dokázala!

Krásnu Jane Wilkinsonovú som vždy obdivoval. Nadchýnalo ma, koľko emócií vkladá do svojich úloh, a v rozhovoroch s tými, čo tvrdili, že Jane je síce pekná, ale nie je žiadna herečka, som trval na tom, že má značné herecké schopnosti.

Bolo trochu zvláštne počuť ten známy, mierne zachrípnutý

hlas, ktorý sa občas osudovo stíšil, čo ma zakaždým hlboko zasiahlo, pozorovať to zdanlivo dojímavé gesto ruky, ktorá sa pomaly zovrela a potom zasa uvoľnila, a sledovať, ako odrazu pohodila hlavou a odhrnula si vlasy z tváre. Uvedomil som si, že takto Jane zakončovala každý dramatický výstup.

Jane Wilkinsonová patrila k tým herečkám, ktoré po svadbe prerušili hereckú kariéru, len aby sa k nej po niekoľkých rokoch zasa vrátili.

Pred tromi rokmi sa vydala za bohatého, hoci trocha výstredného lorda Edgwara. Hovorilo sa, že krátko po svadbe ho opustila. V každom prípade, poldruha roka po uzavretí manželstva už hrala v amerických filmoch a počas tohoročnej divadelnej sezóny sa objavila v úspešnej londýnskej hre.

Pri pohľade na Carlottin dôvtipný, hoci azda trocha zlomyseľný výstup mi zišlo na um, ako asi vnímajú podobné imitácie samotné napodobňované osoby. Tešia sa, že sú natoľko slávne, že ich niekto napodobňuje, a tým im zabezpečuje ďalšiu reklamu? Alebo ich rozčuľuje, že niekto koniec koncov úmyselne prezrádza ich triky? Nestavia sa Carlotta Adamsová do úlohy súperiaceho kúzelníka, ktorý vyhlasuje: „Ach! To je starý známy trik! A veľmi jednoduchý. Ukážem vám, ako sa to robí!“

Pomyslel som si, že keby niekto napodobňoval mňa, poriadne by sa ma to dotklo. Pravdaže by som nedal nič najavo, ale určite by sa mi to nepáčilo. Človek musí byť nanajvýš zhovievavý a mať svojrázny zmysel pre humor, aby dokázal oceniť také nemilosrdné odhalenie.

Len čo som dospel k tomuto záveru, prívetivý zachrípnutý smiech, ktorý ku mne doliehal z javiska, sa zrazu ozval aj spoza mňa.

Prudko som sa obrátil. Rovno za mnou v miernom predklone s pootvorenými ústami sedela osoba, ktorú Carlotta práve napodobňovala: lady Edgwarová, známejšia pod menom Jane Wilkinsonová.

Ihneď som si uvedomil, že som sa mýlil. Jane sa s otvorenými

ústami a rozžiarenou tvárou predkláňala a oči jej svietili od nadšenia.

Keď sa „imitácia“ skončila, hlasno zatlieskala a so smiechom sa obrátila k svojmu spoločníkovi, vysokému krásavcovi, ktorý vyzeral ako dáky grécky boh. Jeho tvár som poznal skôr z filmov ako z divadla. Bol to Bryan Martin, momentálne azda najobľúbenejší filmový hrdina, ktorý hral v niekoľkých filmoch aj s Jane Wilkinsonovou.

„Je úžasná, no nie?“ vyhrkla lady Edgwarová.

Zasmial sa.

„Jane, tuším si celá bez seba.“

„Nuž, veď je naozaj neuveriteľná! Oveľa lepšia, ako som čakala.“

Pobavenú odpoveď Bryana Martina som nezachytil. Carlotta Adamsová sa práve pustila do ďalšej improvizácie.

Neskôr sa odohralo niečo, čo budem navždy považovať za zvláštnu zhodu okolností.

Po predstavení sme s Poirotom zašli na večeru do hotela Savoy.

Pri susednom stole sedeli lady Edgwarová, Bryan Martin a dvaja ľudia, ktorých som nepoznal. Upozornil som na nich Poirota, a práve vtedy vošla ešte jedna dvojica a usadila sa k ďalšiemu stolu.

Ženina tvár mi bola zvlášťne povedomá, ale v tej chvíli som ju nedokázal nikam zaradiť.

Vtom som si uvedomil, že hľadím na Carlottu Adamsovú! Sprevádzal ju neznámy, starostlivo upravený muž s veselým, hoci trochu prázdny výrazom. Podobní muži vo mne nevzbudzujú ktovieaký rešpekt.

Carlotta Adamsová mala na sebe nenápadné čierne šaty a ani jej tvár nepriťahovala pozornosť. Pôsobila neurčito, čo jej zrejme pomáhalo pri umení imitácie. Dokázala poľahky niekoho napodobniť, ale sama nemala ktovieako výrazné črty.

O svoje úvahy som sa podelil aj s Poirotom. Pozorne ma počúval, mierne nakláňal vajcovitú hlavu a pohľadom kĺzal po oboch stoloch.

„Tak toto je lady Edgwarová? Áno, spomínam si, že som ju videl hrať. Je to *belle femme*.“

„A navyše dobrá herečka.“

„Možno.“

„Zdá sa, že o tom nie ste presvedčený.“

„Podľa mňa to závisí od okolností, drahý priateľu. Ak je stredobodom hry a všetko sa krúti okolo nej – áno, vtedy dokáže zahrať svoju úlohu. Pochybujem však, že by dokázala rovnako dobre zahrať aj menšiu úlohu alebo takú, čo sa nazýva charakterová. Hra musí byť napísaná o nej a pre ňu. Mám dojem, že patrí medzi ženy, ktoré sa zaujímajú iba o seba.“ Odmlčal sa a trochu nečakane dodal: „Takým ľuďom hrozí v živote veľké nebezpečenstvo.“

„Nebezpečenstvo?“ zopakoval som prekvapene.

„Vidím, že som použil slovo, ktorým som vás zaskočil, *mon ami*. Áno, nebezpečenstvo. Viete, taká žena vidí iba jedno – seba. Nevníma hrozby a riziká, ktoré ju obklopujú – všetky tie protichodné záujmy a vzťahy. Nie, vidí iba svoju cestu vpred. A tak ju skôr či neskôr postretne nešťastie.“

Zaujalo ma to. V duchu som musel pripustiť, že také čosi by mi ani nenapadlo.

„A čo tá druhá?“ opýtal som sa.

„Slečna Adamsová?“ Pohľad mu zaletel k jej stolu. „No?“ zatiahol s úsmevom. „Čo vám mám o nej povedať?“

„Aký dojem vo vás vyvoláva?“

„*Mon cher*, vari sa mám dnes zahrať na veštca, čo číta z dlane a odhaduje charakter?“

„Ste v tom lepší ako iní,“ poznamenal som.

„Vkladáte do mňa veľkú dôveru, Hastings. Som dojatý, priateľu. No neviete, že každý z nás stelesňuje temné tajomstvo – spleť protichodných vášní, túžob a názorov? *Mais oui, c'est vrai*. Človek si síce občas o niekom urobí úsudok, ale v deviatich prípadoch z desiatich sa mylí.“

„Hercule Poirot nie,“ odvetil som s úsmevom.

„Ale áno, dokonca aj Hercule Poirot! Dobré viem, že som podľa vás trochu namyslený, ale ubezpečujem vás, že v skutočnosti som veľmi skromný človek.“

Zasmial som sa.

„Vy a skromný!“

„Je to tak. Teda až na jednu vec... Priznávam, že som celkom pyšný na svoje fúzy. V celom Londýne som ešte nevidel také, čo by sa im vyrovnali.“

„Nebojte sa, ani také neuvidíte,“ odvetil som sucho. „Takže nebudete riskovať a neprezradíte mi, čo si myslíte o Carlotte Adamsovej?“

„*Elle est artiste!*“ vyhlásil prosto Poirot. „A tým som vyjadril takmer všetko, nie je tak?“

„V každom prípade si nemyslíte, že jej v živote hrozí nebezpečenstvo?“

„Každému z nás hrozí nebezpečenstvo, priateľu,“ povedal vážne Poirot. „Nešťastie na nás môže čakať za najbližším rohom. No aby som odpovedal na vašu otázku, slečna Adamsová podľa mňa dosiahne úspech. Je bystrá, a to nie je všetko. Nepochybne vám neuniklo, že je židovka.“

Dovtedy som si nič nevšimol, ale pri jeho slovách som si uvedomil, že má isté semitské črty.

Poirot pokýval hlavou. „To ju predurčuje na úspech. Predsa len jej však hrozí jedno nebezpečenstvo, keďže sa zhovárane práve o ňom.“

„A aké?“

„Láska k peniazom. Láska k peniazom by ju mohla zviest' z prezieravej a obozretnej cesty.“

„Rovnako ako všetkých ostatných,“ dodal som.

„To je síce pravda, ale my dvaja by sme si to nebezpečenstvo uvedomovali. Dokázali by sme zvážiť všetky argumenty. Ak vám priveľmi záleží na peniazoch, vidíte len peniaze a všetko ostatné ustúpi do úzadia.“

Rozosmialo ma, ako vážne sa tvári.

„Cigánska kráľovná Esmeralda je tuším vo forme,“ poznamenal som žartom.

„Psychológia osobnosti je zaujímavá,“ odvetil Poirot, akoby sa ho to vôbec nedotklo. „Človek sa nemôže zaujímať o zločin, ak sa nezaujíma o psychológiu. Odborníka nefascinuje samotný akt zabíjania, ale to, čo sa za ním skrýva. Rozumiete mi, Hastings?“

Povedal som, že mu rozumiem dokonale.

„Všimol som si, že keď spolu riešime nejaký prípad, vždy ma nútite do fyzickej činnosti. Chcete, aby som meral odtlačky topánok, analyzoval cigaretový popol, ľahol si na brucho a skúmal každú drobnosť. Nikdy nepochopíte, že keď sa človek usalaší v kresle a zatvorí oči, dokáže sa šikovnejšie priblížiť k riešeniu akéhokoľvek problému. Všetko totiž vidí svojím duševným zrakom.“

„Ja nie,“ priznal som sa. „Keď sa ja usalaším v kresle a zatvorím oči, zakaždým sa mi stane len jedna jediná vec!“

„Všimol som si!“ vyhlásil Poirot. „Je to zvláštne. V tom okamihu by mal mozog horúčkovo pracovať, nie sa oddávať odpočinku. Duševná aktivita je predsa taká zaujímavá a povzbudzujúca! Využívanie sivých mozgových buniek je duševné potešenie. Iba na ne sa môže človek spoľahnúť, ak chce nájsť v hmle cestu k pravde...“

Obávam sa, že vždy keď Poirot spomenie sivé mozgové bunky, prestanem ho vnímať. Už som o nich počul toľkokrát...

V tomto prípade sa moja pozornosť opäť sústredila na štyroch ľudí sediacich pri vedľajšom stole. Keď sa Poirotov monológ chýlil ku koncu, so smiechom som poznamenal: „Zdá sa, že ste zapôsobili, Poirot. Krásna lady Edgwarová z vás nedokáže odtrhnúť zrak.“

„Niektro jej nepochybne prezradil, kto som.“ Detektív sa pokúsil zatvárať skromne, ale nepodarilo sa mu to.

„Podľa mňa to majú na svedomí vaše slávne fúzy,“ poznamenal som. „Je očarená ich krásou.“

Poirot si ich nenápadne pohladkal.

„Naozaj sú jedinečné,“ uznal. „Ale tie vaše, ktoré nazývate ‚zubnou kefkou‘, sú priam ohavné. Ako tvrdohlavo potláčate to, čím vás obdarila príroda! Prestaňte s tým, priateľu, prosím vás.“

„Preboha,“ vyhrkol som, nevšímajúc si jeho prosbu. „Lady Wilkinsonová vstáva. Tuším sa s nami chce pohovárať. Bryan Martin namieta, ale ona ho vôbec nepočúva.“

A naozaj, Jane Wilkinsonová prudko vstala zo stoličky a podišla k nášmu stolu. Poirot vstal a uklonil sa, ja takisto.

„Ste pán Hercule Poirot, však?“ opýtala sa tichým zastretým hlasom.

„K vašim službám.“

„Pán Poirot, chcem sa s vami porozprávať. Musím sa s vami porozprávať.“

„Isteže, madam, neprisadnete si?“

„Nie, nie, nie tu. Chcem sa s vami pohovárať v súkromí. Pôjdeme rovno hore do môjho apartmánu.“

Bryan Martin k nej pristúpil a prehovoril s ospravedlňujúcim smiechom.

„Musíš chvíľu počkať, Jane. Veď práve večeríme, rovnako ako pán Poirot.“

Ibaže herečka sa nedala tak ľahko odradiť od svojho úmyslu.

„No tak, Bryan, na tom predsa nezáleží! Večeru si dáme poslať do môjho apartmánu. Postaraj sa o to, dobre? A, Bryan...“

Keď sa odvrátil, vykročila za ním a zdalo sa, že ho o niečo naliehavo žiada. Vyrozumel som, že sa mu to nepozdáva. Pokrútil hlavou a zamračil sa, no Jane sa nedala odradiť, takže napokon pokrčil plecami a vzdal sa.

Kým ho presviedčala, zo dvakrát pozrela na stôl, pri ktorom sedela Carlotta Adamsová, a ja som zauvažoval, či jej návrh nemá niečo spoločné práve s mladou Američankou.

Keď dosiahla, čo chcela, s rozžiarenou tvárou sa vrátila k nám.

„Pôjdeme rovno nahor,“ vyhlásila a obdarila ma očarujúcim úsmevom.

Očividne jej ani na um nezišlo, že by sa nás mohla opýtať, či

s jej plánom vôbec súhlasíme. Odviedla nás odtiaľ bez akéhokoľvek ospravedlnenia.

„Ešte šťastie, že sme sa tu dnes večer stretli, pán Poirot,“ prehodila, keď nás viedla k výťahu. „Som taká rada, že mi všetko takto vychádza. Práve som uvažovala nad tým, čo mám robiť, a keď som zdvihla zrak, uvidela som vás pri susednom stole a povedala si: Pán Poirot mi poradí, ako postupovať.“ Odmlčala sa, aby mohla liftboyovi povedať: „Druhé poschodie.“

„Ak vám môžem nejako pomôcť...“ začal Poirot.

„Isteže môžete. Počula som, že ste ten najúžasnejší človek na svete. Niektorí ma z tej šlamastiky musí dostať a mám pocit, že vy ste na to ako stvorený.“

Vystúpili sme na druhom poschodí. Jane vykročila po chodbe, zastala pred dverami a vošla do jedného z najokázalejších apartmánov v hoteli Savoy.

„Pán Poirot, skrátka sa nejako musím zbaviť svojho manžela!“

SPOLOČNÁ VEČERA

2

Poirot sa po chvíli spamätal z ohromenia.

„Viete, madam,“ ozval sa a oči mu zaiskrili, „zbavovať dámy manželov nie je moja špecialita!“

„Pravdaže, to predsa viem.“

„Potrebujete právnika.“

„A práve v tom sa mýlite. Právníkov mám už naozaj plné zuby. Obrátila som sa na poctivcov aj podvodníkov a nikto z nich mi nepomohol. Právnici síce poznajú zákony, ale očividne im chýba zdravý rozum.“

„A ja ho podľa vás mám?“

Zasmiala sa.

„Počula som, že ste klasa, pán Poirot.“

„Comment? Klasa? Nerozumiem.“

„Nuž, že ste niekto.“

„Madam, možno mám rozum a možno nie – no náhodou mi nechýba, tak načo predstierať opak? Vaša záležitosť však nie je *mon genre*.“

„Nechápem prečo. Je to predsa problém.“

„Ach, problém!“

„A zložitý,“ pokračovala Jane Wilkinsonová. „A vy predsa nepatríte medzi tých, čo sa vyhýbajú ťažkostiam.“

„Dovoľte mi zložiť poklonu vášmu postrehu, madam. Predsa však trvám na tom, že nemám vo zvyku viesť vyšetrovanie súvisiace s rozvodom. Nie je to príjemné – *ce métier là*.“

„Drahý pane, nežiadam vás, aby ste niekoho špehovali. Bolo by to nanič. Toho chlapa sa však jednoducho musím zbaviť a vy mi istotne poradíte, ako to urobiť.“

Poirot sa na chvíľu odmlčal, a potom prehovoril celkom iným tónom.

„Najskôr mi, madam, povedzte, prečo tak veľmi túžite ,zbaviť sa‘ lorda Edgware.“

Odpovedala bez najmenšieho zaváhania, rýchlo a jednoznačne.

„Vari to nie je jasné? Chcem sa znova vydať. Aký iný dôvod by som mohla mať?“

Nevinne naňho vytreštila veľké modré oči.

„Malo by byť ľahké dosiahnuť rozvod.“

„Nepoznáte môjho manžela, pán Poirot. Je... je...“ Striaslo ju. „Neviem, ako to vysvetliť. Je to čudný človek. Nie je ako ostatní ľudia.“

Odmlčala sa, a potom pokračovala.

„Nikdy sa nemal ženit – s nikým. Viem, o čom hovorím. Nedo-
kážem ho opísať, ale je... čudný. Prvá manželka od neho utiekla. Zostalo po nej trojmesačné bábätko. Nikdy sa s ňou neroz-
viedol a zomrela chudobná niekde v zahraničí. Potom sa oženil
so mnou. A ja... nevydržala som s ním. Bála som sa ho. Opustila
som ho a vrátila sa do Spojených štátov. Na rozvod nemám žiad-

ny vhodný dôvod a keby som mu nejaký dala, nevšimal by si ho. Je... v podstate fanatik.“

„V niektorých amerických štátoch by sa vám istotne podarilo dosiahnuť rozvod, madam.“

„To mi však veľmi nepomôže, keďže budem žiť v Anglicku.“

„Chcete žiť v Anglicku?“

„Áno.“

„Za koho sa chcete vydať?“

„Veď práve. Za vojvodu z Mertonu.“

Prudko som sa nadýchol. Vojvoda z Mertonu vyvolával vo všetkých matkách, ktoré chceli dobre vydať svoje dcéry, doslova zúfalstvo. Mladý muž žil ako mních, bol presvedčený konzervatívny anglikán a povrávalo sa, že ho má pod palcom jeho matka, obávaná vojvodkyňa vdova. Viedol výnimočne asketický život, zbieral čínsky porcelán a vraj mal vycibrený vkus. Hovorilo sa, že o ženy vôbec nemá záujem.

„Som doňho celá zbláznená.“ Jane si sentimentálne povzdychla. „Je celkom iný ako ostatní muži, ktorých poznám, a Mertonov zámok je nádherný. Nič romantickejšie som ešte nikdy nevidela. A vojvoda je navyše aj veľmi pekný – vyzerá ako zasnený mních.“

Odmlčala sa.

„Keď sa vydám, vzdám sa hereckej kariéry. Už mi na nej vôbec nezáleží.“

„Ibaže zatiaľ stojí v ceste vašim romantickým snom lord Edgware,“ poznamenal sucho Poirot.

„Áno, a to ma doháňa do zúfalstva.“ Zamyslene sa zaklonila. „Keby sme boli v Chicagu, mohla by som ho dať jednoducho odstrániť, ale tu zjavne nemáte vo zvyku zháňať nájomných vrahov.“

„Tu,“ zareagoval s úsmevom Poirot, „sme presvedčení, že každý človek má právo na život.“

„Nuž, čo ja viem... Podľa mňa by vám bolo lepšie bez niektorých vašich politikov, a keďže o Edgwarovi viem svoje, domnievam sa, že jeho by takisto nebola škoda. Práve naopak.“

Ozvalo sa klopanie na dvere a vošiel čašník s večerou. Jane Wilkinsonová ďalej rozoberala svoj problém, akoby si ho vôbec nevšimla.

„Nechcem však, aby ste ho pre mňa zabili, pán Poirot.“

„*Merci*, madam.“

„Napadlo mi, že by ste ho mohli nejakým šikovným spôsobom presvedčiť. Prehovoriť ho, aby súhlasil s rozvodom. Určite by ste to dokázali.“

„Tuším preceňujete moje presviedčacie schopnosti, madam.“

„Ach, vy istotne na niečo prídete!“ Predklonila sa a znova naňho uprela tie svoje modré oči. „Chcete predsa, aby som bola šťastná, no nie?“

Rozprávala tichým, zamatovo jemným a nádherne zvodným hlasom.

„Chcel by som, aby boli šťastní všetci,“ odvetil obozretne Poirot.

„Áno, ibaže ja som nemala na mysli všetkých, ale len seba.“

„Povedal by som, že je to tak vždy, madam.“

Usmial sa.

„Podľa vás som sebecká?“

„Ach, to som nepovedal!“

„Možno aj som. Ibaže nechcem byť nešťastná. Neznášam to. Má to vplyv dokonca aj na môj herecký výkon. A budem veľmi nešťastná, ak Edgware nebude súhlasiť s rozvodom... alebo nezomrie. V podstate,“ pokračovala zamyslene, „by bolo lepšie, keby umrel. Mala by som pocit, že som sa ho definitívne zbavila.“ Pozrela na detektíva, akoby uňho hľadala pochopenie. „Pomôžete mi, však, pán Poirot?“ Vstala, vzala do rúk bielu štólu a prosebne sa naňho zadívala. Z chodby k nám doľahli hlasy. Dvere sa otvorili. „Ak nie...“

„Tak čo, madam?“ skočil jej do reči.

Zasmiala sa.

„Budem si musieť zavolať taxík, zísť za ním a odstrániť ho sama.“

So smiechom zmizla vo dverách do susednej izby presne vo

chvíli, keď do apartmánu vošiel Bryan Martin spolu s mladou Američankou Carlottou Adamsovou, jej spoločníkom a dvojicou, ktorá sedela pri stole s ním a Jane Wilkinsonovou.

„Zdravím!“ ozval sa Bryan. „Kde je Jane? Chcem jej povedať, že som splnil úlohu, ktorú mi zadala.“

Jane sa zjavila vo dverách spálne. V ruke držala rúž.

„Priviedol si ju? Úžasné. Slečna Adamsová, tak veľmi sa mi páčilo vaše predstavenie! Mala som pocit, že sa s vami jednoducho musím zoznámiť. Podťte ďalej a porozprávajte sa, kým sa dám do poriadku. Vyzerám príšerne.“

Carlotta Adamsová pozvanie prijala. Bryan Martin sa hodil do kresla.

„Tak teda, pán Poirot,“ povedal, „Jane si vás doslova odchytila. Už vás presvedčila, aby ste za ňu bojovali? Skôr či neskôr sa aj tak vzdáte, lebo ona neberie nie ako odpoveď.“

„Možno sa s takou odpoveďou ešte nestretla.“

„Jane je zaujímavá žena,“ skonštatoval Bryan Martin, odhrnul si vlasy a nenútené vyfúkol cigaretový dym k stropu. „Nič pre ňu nie je tabu. Nemá žiadne morálne zásady. Netvrdím, že je nemorálna – to nie. Tuším sa tomu hovorí amorálnosť. V živote má pre ňu význam len jedno – jej vlastné želania.“ Zasmial sa. „Podľa mňa by niekoho bez okolkov zabila – a dotklo by sa jej, keby ju odhalili a chceli obesiť. Problém je, že by ju určite chytili. Vôbec nemá rozum. Vraždu by si naplánovala tak, že by sa na miesto činu priviezla taxíkom, vošla dnu pod svojím menom a strieľala.“

„Zaujímalo by ma, prečo to vravíte,“ zamrmlal Poirot.

„Čože?“

„Poznáte ju dobre, *monsieur*?“

„Povedal by som, že áno.“

Znova sa zasmial.

Prekvapilo ma, keď som v jeho smiechu postrehol nezvyčajne zatrpknutý podtón.

„Súhlasíte, však?“ obrátil sa na ostatných.

„Ach, Jane je naozaj egoistka,“ prisvedčila pani Widburnová. „Herečka taká musí byť, teda ak chce prejsť svoju osobnosť.“

Poirot neodpovedal. Mlčky upieral zrak na tvár Bryana Martina so zvláštnym špekulatívnym výrazom, ktorému som celkom nerozumel.

V tej chvíli vplávala do miestnosti Jane. Za ňou kráčala Carlotta Adamsová. Predpokladám, že Jane sa už „dala do poriadku“ (nech to znamenalo čokoľvek) natoľko, že bola so sebou spokojná. Podľa mňa vyzerala presne ako predtým a už sa na nej nedalo nič vylepšiť.

Nasledovala spoločná večera, ktorá sa niesla v príjemnej atmosfére, hoci som mal občas pocit, že nedokážem čítať medzi riadkami.

Jane Wilkinsonovú som v tomto smere vôbec nepodozrieval. Zjavne bola jednou z tých žien, čo sa vedú vždy sústrediť iba na jedno. Túžila sa pohovárať s Poirotom, rýchlo dosiahla, čo chcela, a teraz mala očividne dobrú náladu. Carlottu Adamsovú pozvala na večeru zrejme iba z rozmaru. Úprimne ako dieťa sa totiž zabávala na tom, ako šikovne ju mladá herečka napodobnila.

Nie – to, čo som nevedel prečítať medzi riadkami, nemalo nič spoločné s Jane Wilkinsonovou. Tak potom s kým?

Sústredil som sa na jednotlivých hostí. Bryan Martin? Očividne sa nesprával úplne prirodzene. Mohlo však ísť len o typickú pózu filmovej hviezdy. Prehnaná nesmelosť márnivého muža, ktorý je zvyknutý hrať určitú úlohu a nedokáže s tým tak ľahko prestať.

Carlotta Adamsová sa v každom prípade správala úplne prirodzene. Bola to tichá dievčina s príjemným hlbokým hlasom. Teraz som mal možnosť obzrieť si ju zblízka, a tak som sa na ňu pozorne zadíval. Podľa mňa oplývala istým osobným čarom, ibaže pôsobila ako fotografický negatív. Jej čaro spočívalo v absencii akýchkoľvek rušivých či výrazných prvkov. V podstate zosobňovala tichú prítivnosť. Dokonca aj vzhľadom pripomínala fotografický negatív. Jemné tmavé vlasy, bezfarebné svetlomodré oči, bledá tvár

a živé, citlivé ústa. Bola pekná, ibaže keby ste ju stretli druhý raz povedzte v iných šatách, možno by ste ju nespoznali.

Zdalo sa, že Janine pochvalné slová ju veľmi potešili. Potešili by každé dievča, pomyslel som si, a vtedy – práve v tom okamihu – sa stalo niečo, čo ma prinútilo poopraviť svoj unáhlený záver.

Carlotta Adamsová pozrela ponad stôl na hostiteľku, ktorá sa práve obrátila k Poirotovi. Zadívala sa na ňu akosi skúmavo, akoby sa ju snažila odhadnúť. Prekvapilo ma, keď som v tých svetlomodrých očiach zazrel záblesk jednoznačného nepriateľstva.

Možno to nič nebolo. Alebo len profesionálna žiarlivosť. Jane bola úspešná herečka, ktorá sa už presadila. Carlotta ešte len stúpala po rebríku.

Sústredil som sa na zvyšných troch členov spoločnosti. Pán a pani Widburnovci, ako ich opísať? On bol vysoký vycivený chlap, ona utáraná buclatá svetlovláska. Zdalo sa, že majú dosť peňazí a vášnivo sa zaujímajú o všetko, čo nejako súvisí s divadlom. Vlastne neboli ochotní zhovárať sa o ničom inom. A keďže som istý čas strávil mimo Anglicka a nemal najnovšie informácie, pani Widburnová sa mi napokon obrátila chrbtom a prestala si ma všímať.

Posledným členom spoločnosti bol tmavovlasý mladík s veselou okrúhlou tvárou, ktorý sprevádzal Carlottu Adamsovú. Od začiatku som mal podozrenie, že mladý muž nie je najtriezvejší. Čím viac šampanského vypil, tým to bolo očividnejšie.

Zdalo sa, že trpí nesmiernym pocitom krivdy. Počas prvej polovice večere zachmúrene mlčal. V druhej polovici sa mi začal zdôverovať – očividne presvedčený, že som jeho starý známy.

„Chcem povedať,“ vyhlásil, „že nie je. Nie, kamarát, nie je...“

A to ani nespomínam, ako sa mu plietol jazyk.

„Chcem povedať...“ zopakoval. „Čo ty na to? Predstav si, keď sa dievča... no, veď vieš... do všetkého stará. Všetko kazí. Nikdy som jej nepovedal nič, čo by som nemal. Nie je taká. Veď vieš, otcovia pútnici... Mayflower... a tak ďalej. Do pekla so všetkým, to dievča je skvelé. Chcem povedať... Čo som vlastne vravel?“

„Že to bolo ťažké,“ zamrmal som upokojujúco.

„Nuž, do pekla so všetkým, je to tak. Dočerta, na túto večeru som si musel požičať od svojho krajčír. Veľmi ochotný chlap, ten môj krajčír. Peniaze mu dlhujem už roky. Vlastne nás to tak trocha spája. Nič nie je viac ako puto, kamarát. Ty a ja. Ty a ja. Kto vlastne si, dopekla?“

„Volám sa Hastings.“

„Nevrav. Odprisahal by som, že si chlapík menom Spencer Jones. Starý dobrý Spencer Jones. Zoznámili sme sa v Etone či Harrowe a požičal som si od neho päť libier. Chcem povedať, že jedna je ako druhá – to chcem povedať. Keby sme boli šikmáči, ani by sme sa navzájom nerozoznali.“

Smutne pokrútil hlavou, a potom sa zrazu rozveselil a znova si odpil zo šampanského.

„V každom prípade,“ vyhlásil, „nie som žiadny prekliaty neger.“

Táto úvaha ho tak potešila, že predniesol niekoľko povzbudzujúcich poznámok.

„Pozri sa na to z tej lepšej stránky, chlapče,“ poradil mi. „Hovorím, pozri sa na to z tej lepšej stránky. Jedného dňa, keď budem mať okolo sedemdesiatpäť, sa zo mňa stane boháč. Keď zomrie môj strýko. A potom vyplatím svojho krajčír.“

Pri tej predstave sa spokojne usmial.

Ktovie prečo pôsobil veľmi prívetivo. Mal okrúhlu tvár a smiešne malé fúzy, ktoré vyzerali, akoby sa stratili uprostred púšte.

Všimol som si, že Carlotta Adamsová ho po očku pozoruje, a po jednom takom pohľade vstala a začala sa zbierať na odchod.

„Bolo od vás milé, že ste sem prišli,“ povedala Jane. „Strašne rada konám impulzívne, vy nie?“

„Nie,“ odvetila slečna Adamsová. „Práve naopak, vždy si všetko starostlivo naplánujem. Ušetrím si... starosti.“

Vyžaroval z nej akýsi slabý nesúhlas.

„Nuž, vaše výsledky v každom prípade stoja za to,“ zasmiala sa Jane. „Ani neviem, kedy som sa naposledy zabávala tak dobre ako na vašom predstavení.“

Mladá Američanka sa zatvárila spokojnejšie.